

скритъ задъ вратата, съ намѣрение да тури кремици на два вѣхти пищова, остали отъ прѣдѣда му и захвърлени отъ много години въ прахътъ. Килерътъ бѣше тъменъ и служеше за скривалище. Той побара на посока вжтрѣ, но се договѣди и зе свѣщъ за да види по-хубаво. Кога поднесе свѣтилото въ килера, колко се почуди! Въместо двата стари пищова, видѣ наплъстенъ цѣлъ арсеналъ пушки, пищови и револвери. Това бѣше цѣла оржжарница! Тая оржжарница бѣше въ схщото врѣме и нѣщо, като гардеробъ: въ единия жгълъ висѣхъж накачени чанти, царвули, навуца, чудновати френски дрѣхи, обточени и нашарени съ гайтани, и други нѣща странни и подозрителни.

Той се развика къмъ баба Иваница, която се подаде:

— Мале, мале, кой е отварялъ скривалището! Кой е внисалъ тия маскаралџци тука?

Баба Иваница го изгледа слисана.

— Че кой го е отварялъ, азъ ли?... вейчикитѣ: Василъ, Димитъръ, Киро, бърникатъ тука часъ по часъ и обиратъ паяжинитѣ... Кой ги знае, какво дирижтъ въ тъмнината! Марко се разлюти:

— Хай да ги земе дяволътъ съ хайдутади, каза той, като се чешеше въ тилтъ.

Послѣ подържа още малко свѣщъта прѣдъ долапътъ, погледа и си попушнѣ съ едно неудовимо изражение на лицето: — Лудитѣ, лудитѣ — тѣ да сж живи!..

И затвори накъ врачката.

Па отиде прѣцъ коностаса и зачини ниски поклони прѣдъ Божия образъ. Той мълвѣше нѣкаква молитва, която не сжществувахе въ светчето му... Той се молѣше за България!...

XVI.

Пиянство на единъ народъ.

Наистина, заедно съ напрѣдването на пролѣтѣта, и революционното кипѣние напрѣдваше гигантски. Цѣла за-